

ЛІСМІЖИТА

ВИСТУП НОВОГО МІНІСТРА УКРАЇНСЬКОЇ ССР
ДМИТРА БІЛОКОЛОСА

— Домогаємося, щоб Об'єднані Нації визнали
державну суверенність ...Східної Німеччини!..

Нобрехенька

Я за два кінці обрїй ніжно взяв
І зав'язав на голові жирафі
Найкращу із усіх кокард кокарду.
Жирафа повернулася навкруг,
До сонця й місяця, до зір, до мене
І мовила, від радості рум'яна:
— Який шармантний ти! Такої мавпи
Я в жодних джунглях ще не зустрічала! —

Ви кажете — брешу? Авжеж, брешу!
До обрїю, здається, мабуть, треба
Іти сто років, може, навіть більше.
До голови жирафи — я драбину,
Що снилась Якову в біблійнім сні,
Украсти мусів би, але не знаю — де?

Історія — ви кажете — дурна?
Що мудра — не кажу. Є ще дурніша:
Кобиляча із казки голова
У ролі Прометей.
Не вірите?
Бо ви не патріоти! Б а б а й

Д а р у с і
Котилося диво
Всім людям на диво.
Дивились на диво
І мовили: диво!

Спинилося диво,
Дивилось на диво
І мовило: диво!
Всім людям на диво.

Розвіялось диво
Всім людям на диво.
Дивились: де ж диво?
І мовили: диво!

Б а б а й

З САТЕЛІТСЬКОГО ГУМОРУ

Кажуть, що Владислав Гомудка був геніяльною дитиною, бо коли йому пішло на шостий рочок, він знав про економічні справи стільки само, скільки тепер знає

ЩАСЛИВЕ - РАДІСНЕ...

Турист-білорусин, що недавно побував у Мінську, розповідав, що говорять місцеві люди: "Не стало поляків — є руські. От і маємо Білорусь!"

"УЖЕ ВЕСНА..."

— Як думаєш, варто брати купальний костюм на Свято Весни?

— Хто його знає... Може краще взяти лещата?..

КОТРЕ ПЕКЛО КРАЩЕ

Людина згрішила і душа її попала в пекло. Приходить на місце вічної покари, аж бачить, що там не одне пекло, а двоє: соціалістичне і капіталістичне. Дивним-дивом, перед соціалістичним пеклом стояла довга черга людей, а перед капіталістичним — ні живого духа.

Грішник, за звичкою, підбіг до черги і став напоследку.

— Ну, як там ситуація в пеклі? — спитав душу, що стояла перед ним.

— Нормально, як у пеклі: в гарячій смолі тебе кип'ятять, жужлів підсипають, щоб ліпше припікало, часто-густо приходиться на гострих бритвах полежати...

— А в капіталістичному — як?

— Там?.. В основному те саме.

— То чому перед соціалістичним така довга черга, а там — нікого?

— Та-а-а, знаєте, як то в нас буває, при соціалізмі, — зідхнув співрозмовець. — То смоли забракне, то вугілля на час не підвезуть, а то бритви пустять на чорний ринок... Так, що можна витримати.

НАШІ ДІТИ

— Чого він так дере носа?

— Бо він є членом Асоціації Діячів Української Культури.

Образки з Конвенції

Першим, хто зустрів мене на порозі Шерман-Гава готелю в Чикаго, був заслужений союзний ветеран з Амстердаму, Н. П. Похнюплений, осоловілий...

— Чи це правда, що скитальці зговорились перебрати Союз у свої руки? — спитав гробовим голосом.

— Хто вам таке казав? — питаю.

— Так тутечки говорять... Що то, ніби, мельниківська й бандерівська партія заключили спілку, щоб повалити містера Лисогора і не допустити "джеків" до Головного Уряду. А чи то файно так, питаю вас?.. Як треба було будувати Україну в 1941 році, то вони розкололися. А як треба когось валити, — вони еднаються.

— Нічого про це не знаю, дорогий земляче, — відповідаю заслуженому ветеранові. — Я — чоловік непартійний, а тим самим не маю доступу до партійних секретів, так бандерівських, як і мельниківських. Та коли б навіть таке сталося, щоб мельниківці заключили альянс із бандерівцями, то я запевняю вас, що він, той альянс, протягне рівно "від сабашу до неділі", — як говорили в Старім Краю.

До речі — так і сталося: в понеділок ще голосували спільним фронтом, у середу вже витикали одні одним "зраду". Так і не знаєш, що воно було насправді: альянс чи мезальянс?..

Під час дискусії хтось поставив запитання головному радному Миرونів Куропасеві — за чий гроші він їздив на Україну?

— За не свої, — була відповідь.

— О-о-о! — зашуміло на залі.

— За татові, — продовжував Куропасєв-молодший. — Коли я був малим хлопцем, дуже не любив їсти каші. То мій батько заохочував мене до цієї страви словами: "Мироне, будь чемний, їж кашу, а я тобі обіцяю, що коли підростеш, я візьму тебе на Україну і там тобі покажу таку велику карузель!" Я почемиїв, став їсти кашу, мій батько дотримав своєї обітниці, і так я побачив Україну.

— А карузель?..

— Карузелью бачу тут, на цій конвенції.

Про що говорили на 26-ій Конвенції...

...що д-р Голіят з Нью-Йорку був на Конвенції дуже маленький;

...що радний Іван Одежинський купив Скіру;

...що УНС має більше резерв, як Метрополитен, а Головний Уряд сидить в кучці;

...що голова Конвенції адвокат Іван Флис знаменито грав би в окрестрі на бубні (готив молотком до стола, аж гуділо!);

...що "Конвенційні Вісті УНС" повинні б називатися "Пуцилівські Вісті" (їх видавцем був п. Петро Пуцило);

...що п. Петро Пуцило добре спуцував Екзекутиву;

...що головний передсідник Йосип Лисогір мусить бути відважний хлоп, коли не боїться самого доктора Палоха;

...що на конвенціях УНС помічається великий прогрес, бо делегати вже більше не приїжджають з власним візком.

"...Панове, щось треба зробити або з Тарзаном, або зі "Свободою"!

— Пане делегате, ви ще не забирали слова в дискусії!

— Будьте спокійні, я своє слово скажу: коли стануть говорити за дітні...

Сугестія "з підлоги": наступну конвенцію Українського Народного Союзу треба влаштувати там, де дешевша горілка.

ВЕЛИКИЙ ГАРБІЧ

До Комісії Скарг — зажалення:

Чому Конвенційний Комітет обіцяв окремі розваги для жінок-делегаток, а про делегатів забув?

Чому на прогулянці по "Малій Україні" не показали нам зблизька "Параски"?

Чому Конвенція не вирішила, що важливіше для української нації — "боулінг" чи копаний м'яч?

Чому не співали "Многая Літа" тим, що проспали цілу Конвенцію?

Чому голова Комісії Скарг одягнувся в чорний "анцуг" та обувся в червоні сандалі?

Чому не вибрали до Головного Уряду хоч одного гумориста?..

Один із зворушливих моментів 26-ої Конвенції: коли Архiepіскоп Української Православної Церкви, Владика Мстислав, вітаючись, поцілував руку католицької монахині-васнлянки... (К-Р.)

ВАС ЖДУТЬ ЧУДОВІ ВАКАЦІЇ, КОЛИ ПЕРЕД НИМИ СКЛАДЕТЕ СВОЮ ПОЖЕРТВУ НА ЛІТЕРАТУРНО-ДОПОМОГОВИЙ ФОНД "С Л О В А" !

(Власна кореспонденція "Лиса Микита")

Сорока на Плоті

● В ювілейних святкуваннях 48-ліття відновлення Української Гетьманської Держави брали тепер участь деякі учасники Визвольних Змагань, які допомогли цю Державу завалити...

● Довідуємося, що Організації Визвольного Фронту в Торонто зорганізували окремий Комітет для вшанування 70-річчя з дня народження їхнього доброго приятеля, д-ра Олексія Яворського.

● Перебіг Загальних Зборів "Самопомочи" в Нью-Йорку ще раз доказує, що на такі "імпрези" не треба запрошувати молоді: хай діти не бачать, як батьки компроментуються!

● Найбільші тортури пережив 5-го червня ц. р. д-р Ярослав Воевідка: бувши головою Комітету 100-долларового Бенкету, він не міг поїхати на футбольні змагання за Чашу Америки в Філадельфії.

● Ювілейний концерт на честь Теодора Куріти в Чикаго вдавсє краще за Ювілейний концерт на пошану Івана Франка, бо на першому концерті був прихвний сам ювілят.

● Делегати 26-ої Конвенції УНСоюзу в Чикаго ходили маніфестувати в користь політики президента Джансона мабуть тому, що він не прислав Конвенції слова привіту.

● Кажуть, що 7-ий член Екзекутиви УНС, п. Володимир Сохан, буде хіба урядувати в "Провидінні", бо в Головній Канцелярії немає де поставити ще одного бюрка...

● Канадська Канцелярія УНСоюзу в Торонто — це міні-ятюра Головної Канцелярії в Джерзі Сіті, з тією тільки різницею, що в Торонто Б. Зорич не має з ким сваритися.

● З овацій, які зроблено на 26-ій Конвенції УНС акторові Майкові Мазурні можна було подумати, що його вибрано п'ятим заступником п. Ріосіла Лісогоора.

● В Нью-Йорку говорять, що УСК програв фінальний матч до "Тризуба" тільки тому, що фірма Куровицького і Бачинського зафундувала хлопцям затісні футболіки.

● Довідуємось, що на Гуцульському З'їзді на Союзівці інж. Мирон Лепкалюк краще витинав коломийки вивихненою ногою, ніж деякі легіні здоровими.

„МОЙСЕЙ“

ПОКЕР

- Маю чотири королі!
- То ви виграли, бо я маю лише три.

ПРО ПСІВ

- Буває, що пес буде мудріший ніж його власник.
- Це правда. Я сам маю таього пса.

АКТУАЛЬНЕ ОГолоШЕННЯ

"За вчинки, які були наслідками мого попереднього політичного переконання, не відповідаю, Ікс."

ВІК

- Вгадайте, скільки я маю літ?
- Не знаю, але на стільки не виглядаєте.

СУД

- Хто провадив авто — ви чи ваш чоловік?
- Я провадила, а чоловік сидів за керівницею.

РОЗМОВА

- Я провів гарно день.
- Коли?
- Нині вечером.

ПРОЩАННЯ

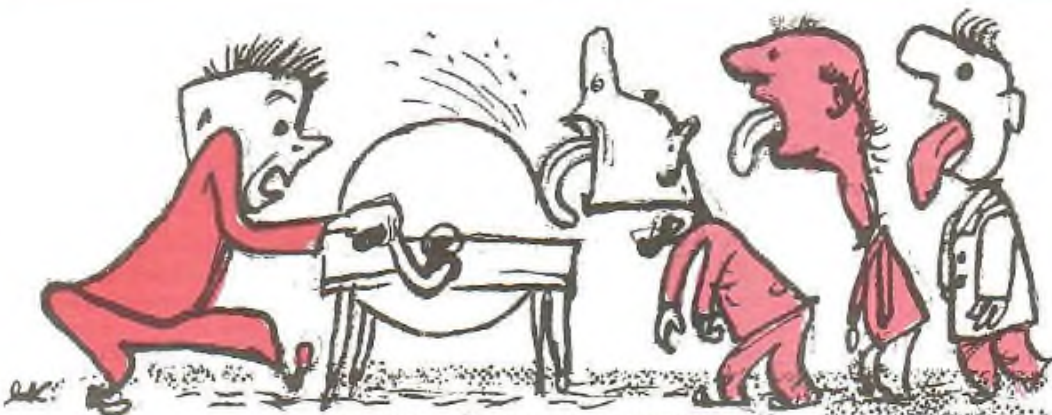
Наші ситальці дістали "папери" на виїзд до Америки. В навечір'я виїзду мала трілітня донечка так закінчила молитву:

— А тепер, Бозю, мушу з Тобою попрощатися, бо я їду до Америки...

ЗАСІДАННЯ

— Чому ви не були на останнім засіданні?

— Бо засідання тривало так коротко, що я не встиг спізнитися.

ПІДГОТОВКА ДО КОНГРЕСУ УКК

ВИСТАВА ОБРАЗІВ І. КОЗАКА В ГАНТЕРІ - ВІД 2-ГО ЛІПНЯ

НА ПРЕМ'ЄРІ

То не штука знайти час чи мати добру волю та охоту підтримати, як то кажуть, морально й матеріально молодий театральний колектив. — значить, прийти на його гала-прем'єру. Навіть не штука, після півгодинного блукання і кружляння, запаркувати автомобіля в такій рухливій секції міста, як Бродвей з околицею. Так само не штука, відстоявши півгодини в черзі, здати в гардеробу пальто і вже після підняття куртки пропхатися щасливо на своє місце.

Все те може бути вже за вами, але ж ви ще, дорогий приятелю, не знаєте, що, — а властиво — хто перед вами!

Отут і горе!.. Ви ще добре не всадовились, не вслухалися в знаменитий діалог Долорес із Дон Жуаном на цинтарі, — як тут, попереду вас, починається довтузня: очевидячки, пара земляків любезних попала не на свої місця і тепер уніформований парубічко чомно-дискретно пролає їх звільнити крісла й відступити посідачам правильних квитків.

Земляки, звичайно, торгуються, церемоняться, врешті з невдоволенням бурчанням на "такі порядки", відходять, лапаючи кріслами. Тепер зачинають вмошуватися пасажирки з правильними квитками — дві красні пані, які, мабуть, ще в підземці розпочали свій власний діалог і тепер пробують докінчити його, паралельно з тим, котрий іде на сцені.

- Ну-ну, ти казала, що Владзька пересвітлювали?..
- Так... два рази брали його на рентгена!
- А що йому пересвітлювали?
- Міхур.
- О! Щось знайшли, не дай Боже?
- Та ще не знати.

Психання справа, звіва і з переднього ряду крісел примусило красних пань перейти на шухунання. На цьому й закінчилась перша картина "Каміного Господаря" — "На кладовищі".

Цікаві коментарі на тему цієї драматичної поеми Лесі Українки в постанові "Нового театру" Володимира Лесняка довелося мені почути щойно в другій картині, яка в про-

грамці носить назву "Двір багьків Донни Анни". Тут саме одна з пань-сусідок звернула увагу на оригінально стилізовані театральні костюми персонажів.

— Чого це вони повдягалися, мов на градуацію? — спитала.

— Тссс! — перебила їй друга. — Глянь: Рома Шуганівна.

— То котрого Шугана?

— Панька.

— А вона за кого грає?.. За монахиню?

— Де ж там: за покоївку в Лярисі Кукрицької.

— Ова! Теж мені роля...

Психання звіва і справа на момент утихомирило чарівні істоти, аж раптом одна з них скрикнула майже вголос:

— О, о, дивися: ролю йому кинула!

— Кому?

— Та Дон Жуанові!

— О-о, то щось буде! Щось воно за знак.

— Дивися — лізе! Лізе наверх по драбинці!

— Ого! Як звиня, зграбно спитється хлопчина! А то, говорять, Лесняк не надається до цієї ролі... Чому б то ні? Якби казали котромусь тяжкому так пиятися — не дав би ради!

— Наприклад — Серні?

— О, той завалив би цілий балькон, вкупі зі сценою...

Цих шановних щебетушок я зустрів пізніше в підземці, коли вони верталися на долину міста. Дуже захоплено обговорювали виставу, ділились враженнями. Наскільки шум поїзду не перешкоджував, до мене час від часу долітали фрагменти їх розмови, яка чомусь все оберталася довкола одного актора, який, зрештою, виконував у п'єсі незначну ролю — слуги.

— Ти бачила, — кричала на вухо сусідка сусідці, — як на тому бенкеті в другій дії Серна виносив панам вино на підносі?.. Як забув схилити голову і трахнувся манівкою до одвірка?.. Ото була сцена! Ніколи її не забуду!

І К Е Р

В Гантері і в Союзівці процвітає весільний сезон

— „Прощу покорно....

..... у мою госпуду!“

САСКАЧЕВАНСЬКІ УСМІШКИ

С. МУЗИЧКА

Крізь щілину

Фармер нарікає перед знайомим з міста, що, мовляв, нема грошей, хоч збіжжя лежить у шпихлірах, але продати не може, бо є квота на доставку.

— О, я б тим не журився, — каже мішух, — якби я мав пшеницю, а не було грошей. Я б наробив самогонки та завіз до міста в той день, як робітники платино дістають, і за годину я мав би відразу п'ятдесят доларів.

— П'ятдесят доларів на годину, — відповідає фармер, — то ще не багато. Я одного разу, як наробив самогонки, я як приїхав з міста "вуйки" з псом, то я за кілька мінут "за-робив" двісті доларів.

— Що то за партія "С.С.Ф." тут у Вас, у Саскачевані?

— То, знаєте, — каже підсміхаючись фармер до своїх знайомих з Онтаріо, — то така Canadian Curkul Federation, така собі соціалістична партія куркулів, які думають розкуркулювати мільйонерів...

Фармери дістали від уряду формуляри для виповнення на одержання від уряду доплати за доставку сметани. Але рубрика, в якій треба було подати кількість проданої сметани, розбурхала традиційне недовір'я деяких фермерів до "тих панів з Оттави".

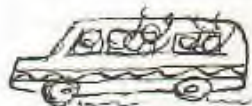
— Ви, сусіде, виповняли ті форми на сметану?

— Нов ессері. Вони хотіли мене злапати на "інком текс", але я не дурний! Го-го! Я ті форми взяв і спалив.

— А я виповнив — і вже дістав доплату.

— Гад-дем! Таки мене оциганили ті пани з Оттави...

МИКИТА ВОЛОКИТА

Як сідали в автобуса,

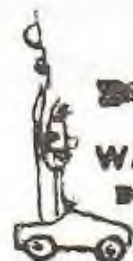
То весело заспівали...

"До побачення, "Веселка"!"

На прощання всі сказали.

Надійшла весела пора — виїжджати на вакації, до плястових чи сумівських таборів! Один сумний момент у цьому — треба розлучатися на час літнього дозвілля з Українською Цукорнею "Веселка", в якій молодь провела так багато приємних днів, за котрою тужитиме навіть серед чудових гір над морем, на лоні природи...

Тож, по вакаціях, не забудьте нашої адреси: "ВЕСЕЛКА", 144 Друга Евіню, в Нью-Йорку (в Плястовому Домі)

2 MILE & BEESCH

Tel: KE 1-1303, KE 1-1304 and

531-8598

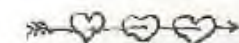
В. КУТУРЕЛ

менеджер

WALT'S SUNOCO SERVICE CENTER

ВСЯКА ОБСЛУГА І НАПРАВА АЗІ

Винаймаємо траки і трайлери на цілу Америку і Канаду.

Перед сезоном варто собі оглянути прекрасну виставку мод тієї знаної в Метрополі, мій своїми і чужинцями, української галантерейної крамниці і майстерні елегантних жіночих та чоловічих одягів П-ні МАРІ і ВОЛОДИМИРА ЗАКЛИНСЬКИХ

"DIADEM", 140 Second Ave., N.Y.C.N.Y.

За столом сидить чоловік і думає. Не звичайний він чоловік і не буденні його думки!.. Він — редактор. Головний редактор. Він на-че прибитий, наче поринув у глибини буття. Його зір зупинився на стіні. Там мапа України. Ні, це не мапа, це Україна жива. Пан редактор спобожнів... Щось у серці у нього защеміло. Україно, Україно...

Він щось собі пригадав... За два дні повинна вийти газета і ще нічого немає. Так... Як це йому з пам'яті випало, він не може збагнути. Стільки проблем!.. Та хіба чоловік не розірветься. Складачі вже нагнали. Ще вчора. Але добре їм нагнали!.. Що там складати вже готове, написане... Зрештою, він редактор, він знає, що робить. Він думає, думає вперто, Україно, Україно...

В редакції він не сам. У сусідній кімнаті сидить другий чоловік і ніжно скрипить пером. Це заступник редактора. Але пождіть! На коридорі при вході, мов комірник, сидить ще третій. Це пів редактор!.. Точію, як заважали на в'їзд журналістів. Два і пів редактора на кожний часопис!.. Ні чверті більше, ні чверті менше. Пів редактор сидить, сердега, і в чомусь там порпається.

Головний редактор дальше медитує. Треба щось робити... Безсумнівно... Від чого починати? Він закуриє. Легше стало. Треба до справ підходити спокійно. Глянув на мапу і побачив Україну в димі! Аж зжакнувся. Протер очі. Це зрозуміло. Боремось завзято і все в огнях і димах бачимо.

— Пане Андрію... — звернувся він до цього в коридорі.

— Прошу, пане редакторе.

— А що ви робите?..

— Значки розліплюю...

— Гм...

Пан редактор почувся. Зідхнув важко. Пан Андрій пожвавив свою працю. У поспіху мало що значки не проковтнув.

— Маю до вас маленьку просьбу, пане Андрію...

— Прошу, пане редакторе.

— Підіть на вулицю і купіть кілька газет... Побачимо, що діється у світі... Якщо не маєте дрібних, в вас дам...

— Ні, дякую. Я маю.

Пан Андрій скоро встав і на вулицю. Йому не треба два рази ка-

зати. Ці значки таки насправду остогидли. Аж язик задовбив і в устах від клею гірко... Але що робити. Це редакція!

Значить пан редактор почав діяти. Тепер черга на заступника.

Пан Василь поважний чоловік. Він не розлучається з пером. Кажуть, що він з ним вродився. Перед ним многогранна проблематика нашої дійсності. Він спеціаліст і він завзятий полеміст.

— Прошу, пане редакторе...

— Скажіть мені, пане Василю, які проблеми нас скобочуть?..

— Патріярхат дуже на часі. Про "зустрічі" не чути. Проблема календаря повернулася знову. Дуже актуальна...

— Гм... Кажете Патріярхат і календар... — пан редактор потер чоло і задумався. Мовчанка. Обличчя нагло проясніло. У нього ідея!

— Подивіться, пане Василю, у наш архів під гаслом "Пекуче"... Там знайдете мою статтю про календар. Я написав її десять років тому. Ми її вже містили кілька разів... Але не зашкочить. Як, кажете, проблема актуальна... Хай іде в цьому числі.

Пан Василь має завдання. Відшукати статтю під гаслом "Пекуче"... Він хоче їти, пан редактор ще не закінчив.

— А як, пане Василю, ми стоїмо з полемікою?..

Пан Василь спеціаліст, відповідь у нього готова.

— Впродовж місяця ніхто нас не атакував... Навіть не гукнули в нашу сторону...

— Неможливо!.. — пан редактор не видержав і скрикнув.

— Кажете, що не атакують... Дивно. Наче б нас зовсім не було. Знаєте що... Коли вони не атакують, затакують ми!.. І то такі сьогодні. Пишіть негайно статтю, ось вам тема: "Лукаве мовчання". І на додаток зредагуйте "Відкритий лист" до одного з наших противників. У листі визвіть на двобій, у статті вдарті по голові... Тоді знатимуть, що ми є і не сховаємось під помело...

Для пана Василя це не трудно. У нього стиль жвавий, перо гостре і словам їді не бракує. Зрештою це не першина. Він напише.

Пан Андрій повернувся. Він веселий. Мабуть язик уже зм'як. Ех, ті значки прокляті!.. Він поклав газети на стіл пана редактора.

— Ні... Ні... Ви, пане Андрію, перегляньте і щось виберіть з вістей на першу сторінку. Знаєте, що я не читаю, — боронився пан редак-

тор.

Це правда. Пан редактор не радочитає друковане слово. Причини тут дуже поважні. Він боїться, щоб його стиль не притупився, щоб не втратив свого блиску. Але він і не пише. Майже нічого. Тут знову причина та сама. Щоб стиль не списався, щоб не зужився...

— Пане Андрію, хвилиночка, прошу...

— Прошу, пане редакторе.

— Як стоїмо з оголошеннями?

— Це саме, що завжди... Похоронне заведення Кричків не відповіло.

— Гм... Не відповіло, каже. Нічого. Помістимо все одно. Хай знають, що ми свої і не дивимось їм в кишеню. А як з некрологами? Хтось помер?

— Ні, пане редакторе. Некрологу не буде.

Пан редактор задумався. Цікаво. Похоронне заведення не відповіло оголошення і немає некрологу... Він думає.

— Пане Андрію, на місце некрологу помістимо наше оголошення. Пишіть: "ЧИТАЙТЕ І ПОШИРЮЙТЕ НАШ ЧАСОПИС. ВІН ОДИНОКИЙ СТОЇТЬ НА ТРАДИЦІЯХ, ТРИМАЄТЬСЯ МИНУЛОГО І ІДЕ З ДУХОМ ЧАСУ"... Ось вам.

Пан Андрій сів над вістком. Перед ним великий словник. Щось там він шукає... Пан Васиць пише про лукаве мовчання, а тепер пан редактор станув перед дописами з "вільної руки". Це дуже важна секція. Контакт з читачами. Віддзеркалення життя, діяльності... Три сторінки часопису!.. Не диво, що пан редактор розглядає ці дописи, мов які святощі.

Ось перший допис. Ювілей Пастера Бовдурів. Знижка і десять доларів на прес-фонд. Пан Бовдур дужий чоловік, його дружина ніженська, наче вивірка... Ну і мали вони Ювілей!.. Пан редактор щиро усміхнувся. Він поклав наголовок над дописом: "Дай, Боже, століт!" А на кінець побажання від Редакції...

Другий допис. Похорон і поминки!.. Пан редактор зворушений. Читає поважно... "присутні на поминках обмінялися думками про Покійника і згадали наш часопис... у висліді зібрали на прес-фонд"... Гідне подиву! Хай Покійникові буде земля пером, а вам, живі, Слава! Наголовок: "Хай буде прикладом!"...

Редактор знову медитує. На поминках про нашу пресу пам'ятають. На хрестинах, весіллях і забавах наша преса не в кутку! Ідейні люди. А далі йдуть дописи

про академії, концерти, панахиди... З усього повіває патріотизмом. Наш патріотизм всеохоплюючий, думає пан редактор. Усюди він кладе наголоски патріотичні, бойові і зацяті.

Правда, пан редактор не забуває за прикметники. Це дуже важне. Хай живе прикметник! У ньому вся наша міць. Це насправді цікава частина мови у нашій діяльності. І пан редактор не забуває її. Реферат — "соковитий"... Доповідь — "всеохоплююча", боротьба — "невгнута", діячі — "невтомні", а діяльність — "многогранна" завжди. У пана редактора справді великий репертуар прикметників. На це він і редактор. Невтомний діяч не вгнута енергій...

І ось вам виросла газета. Її не було і вона вже є. А завтра читайте, добрі люди!.. Так, стверджено на з'їзді журналістів, що лише жінки читають нашу пресу. Чоловіки пишуть, а жінки читають... Колись читали любовні вірші, сьогодні, на старість, читають газету. Про зовнішню політику і лукаве мовчання... Бідні жінки. Скільки вони страждають!..

Коли загуділи машини, редактор пройшовся по кімнаті. Значить складають. Складають і редагують. Так!.. (Примітка складача!..) Пан редактор глянув на мапу України. Скільки він віддав Україні сьогодні!.. Творча праця не жарту. Він полетів на Україну. Перед ним майбутнє... Київ... Львів... За рідне село і забув. І сторія не забуде його труду. Її завдання — віддачитись! І ось побачив пан редактор власний монумент!.. Україно... Україно!..

Я бачив це. Не скачайте мене. Я дивився крізь щілину. Ніхто мене не бачив. Коли пан редактор виставив себе майбутнім, я глянув на портрет Шевченка. Пан редактор не бачив його. Він бачив лише Україну. Я глянув на Шевченка і холодно стало... Його погляд був грізний. Я був певний, що Шевченко кине шпук і з усієї сили жбурне його в пана редактора... Я затремтів. Не чекаючи, а мерщій вибіг на вулицю. Там було гамірно і було життя...

ДОТЕП ПРО НІЩО

— Що ти сказав?

— Ніщо.

— То повторю.

ОЩАДНІСТЬ

— Ми рішилися ощаджувати і тому вирікаємося всіх приємностей, які мав мій чоловік.

БАБУНЯ З УКРАЇНИ

— Дуже мені тут добре, діточки, тільки купіть мені курочку, щоб мала до кого слово сказати...

З ЛИСЯЧОГО МІШКА

Ми знали, що є гуцульська кераміка, лікніжки, орніди і т. д., але про те, що існує Гуцульський Суд, довідалися вперше під час Гуцульського З'їзду на Союзіні.

В справі формальній: чи "Українська Народна Поміч" це один із Відділів ООЧСУ, чи ООЧСУ — це прибулівка УНПО-мочі?

В радянській літературі реабілітували вже всіх галицьких панотців, — від Шашкевича до Бордуляка, — тільки комуніст Хвильовий ще далі залишається між ворогами народу.

В політиці не буває чуда, хоч до неї берегеться багато чудаків.

Газета "Свобода" вже давно вибрала свободу: виходить як і коли хоче...

Коли ред. А. Драган напише продовження своєї книжки про Карл. Йосипа Сліпого під заголовком: "Маємо Патріярха!"

Що станеться з антивадянською "творчістю" Ярослава Галана після візиту А. Громика у Ватикані?..

З однієї політичної дискусії: "Тоді буде вільна Україна, коли всі наші вороги опиняться на Місяці!"

● Нова книга Дюїї Гуменної називається "Благословення Мамо!" Та невже шановна наша письменниця збирається під вінець?..

ПРО ЕМІГРАЦІЮ: — Рідко буває, щоб верталися з еміграції ті, що зовсім не виїжджали.

АМЕРИКАНСЬКІ ДІВЧАТА: — Щасливі, коли їм вдасться виглядати так молоді, як їхні мами.

ВЕРШОК САМОКРИТИКИ: — Позіхати, читаючи власні твори.

ПРОПОЗИЦІЯ ДЛЯ ШКІЛ УКРАЇНОЗНАВСТВА

3 перця

— Знову вас Петренко критикує... Чи не час вже нам почати упорядкування штатів?

ВІДПОЧИНОК

— Мушу виїхати до Гантеру на відпочинок.

— Але ж ти зовсім не втомила-ся.

— Тепер ні, але як зачну паку-ватися...

МІЖ ФРОНТАМИ

Кажуть:
Чув, як дзвонили зубами, але не знав, по котрій стороні.

ВІДПОВІДЬ

— Що це є — кентавр?

— Чоловік, який убрав замість штанів — коня.

У КРАВЦЯ

Чоловік примірює убрання, а жінка стоїть збоку. Кравець питається жінки:

— Ну, як воно йому подобається?

РАХУНКИ

Син мільонера вчиться рахува-ти:

— Один мільйон, два мільйони, три мільйони...

НАШІ ПРИХИЛЬНИКИ

По дол. 10.00: Д-р О. Яхторович — Чикаго і А. Орел — Бруклін.

По дол. 6.50: Я. Гніздовський — Рівердейл і Ю. Костів — Нью-Йорк.

По дол. 5.00: А. Климко, інж. Р. Крохмалюк, М. Татарин — Детройт, М. Яремич — Аллен Парк і В. Мельничук — Кліфтон.

По дол. 3.50: Д-р Генік-Березовський — Гамільтон.

По дол. 3.00: Д-р Т. Дзюбановський — Віндзор і Д-р О. М. Волянський — Гапер.

По дол. 2.50: М. Яремко — Балтіmore і Д-р П. Туруля — Чикаго.

По дол. 2.00: Д. Хоман, В. Курба і С. Білик.

По дол. 1.50: Ф. Любінецька, З. Бобовник, Н. Бульба, М. Крижанівська, Б. Ухач, М. Семанішин, О. Олесницький, О. Лідсандр, М. Сиротюк, Д. Федорко, Д-р М. Мишковський, В. Головач, І. Стефанюк, інж. Т. Марчак, Д-р В. Когутяк, Д-р З. Штокало, Д-р З. Гіль, о. І. Гундяк, З. Чайківський, С. Стадник, А. Мотиль, З. Гнатик, Д-р Б. А. Филичук, С. Зубаль, інж. С. Сушко, о. Л. Гайдуківський, В. Гіряк, Д-р І. Розгін, М. Івасівка, Леся Бідний, С. Романець, Я. Величко, В. Терлецький, Д-р Т. Гаєцький, Г. Губар, Р. Форостина, о. Я. Кубійний, Б. Цимбалістий, М. Булавка, Н. Тимчук, І. Задорожний, С. Рожок і Д-р Р. Глібович.

По 50 цент. до передплат доу-чили: С. Масенко, П. Гайда і М. Крук.

Щиро дякуємо!

Умови передплати в ЗДА і Канаді:
річна передплата — дол. 3.50
піврічна передплата — 1.80
Editor Edward Kozak
"THE FOX"
4933 Larkins
Detroit, Michigan 48210

Советська продукція в ілюстрації "Перця"